

Kijk voor meer informatie over de kinder- en jeugdboeken van de Gottmer Uitgevers Groep op:
www.gottmer.nl.

© 2023 **Bewerking: Bette Westera**

© 2023 **Illustraties: Aida de Jong**

Het roverslied op p.40-41 is oorspronkelijk geschreven door Multatuli.

Voor het Nederlandse taalgebied:

© 2023 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV, Postbus 317,

2000 AH Haarlem (e-mail: info@gottmer.nl)

Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit van de

Gottmer Uitgevers Groep BV

Vormgeving: Suzanne Nuis

ISBN 978 90 257 7812 5

NUR 277

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE SNEEUWKONINGIN

Naar het sprookje van Hans Christian Andersen

OPNIEUW VERTELD DOOR

Bette Westera

MET ILLUSTRATIES VAN

Aida de Jong

GOTTMER
Haarlem

ZEVEN PAKJES

P. 9

De eerste Zaterdag

Het verhaal van
DE TOVERSPIEGEL

P. 12

De tweede Zaterdag

Het verhaal van
DE ROOS

P. 16

De vijfde Zaterdag

Het verhaal van
DE DEGEN

P. 38

De zesde Zaterdag

Het verhaal van
**DE MUTS VAN
RENDIERBONT**

P. 44

De derde Zaterdag

Het verhaal van
DE RODE DEKEN

P. 22

De vierde Zaterdag

Het verhaal van
HET ZILVEREN SLEETJE

P. 28

De zevende Zaterdag

Het verhaal van
DE SCHERF

P. 50

De nacht na
de zevende Zaterdag

TERUG NAAR HUIS

P. 56

Zondag

THUIS

P. 60

NOORWEGEN

ZWEDEN

FINLAND

ZEVEN PAKJES

9

Ergens in het zuiden van Zweden stond een kleine boerderij, die bewoond werd door een vader, een moeder en twee kinderen, een jongen en een meisje. In de lente bloeiden in de boomgaard de appelbomen en in de zomer zagen de akkers rond de boerderij geel van het koolzaad. Dan waren de kinderen buiten tot het donker werd. Ze raaptten eieren, hielpen met hooien en molken de koeien. Ze plukten erwten en bonen in de moestuin, en aan het eind van de dag gingen ze zwemmen in het helderblauwe meer dat grensde aan het weiland waar hun koeien graasden. In september plukten ze appels en in het najaar gingen ze het bos in om vossenbessen te plukken, paddenstoelen te zoeken en tamme kastanjes te rapen. Dan hakte hun vader hout voor de haard en maakte hun moeder moes van de appels en jam van de bessen. Als de wind het blad uit de bomen begon te blazen wisten de kinderen dat het niet lang meer zou duren of het werd winter. Dan waren de akkers grijs en de bomen kaal. Dan werd het meer zwart als inkt, stonden de koeien op stal en legden de kippen geen eieren meer.

Het begin van de winter vonden de kinderen fijn. Het was warm en knus in de kleine boerderij. Ze deden spelletjes bij het licht van de olielamp, terwijl hun moeder sokken zat te breien of kleren verstellde, en hun vader in de schuur de zeis sleep en het gereedschap repareerde dat in de zomer kapot was gegaan.

Maar na een paar weken begonnen ze zich te vervelen. 'Is het al tijd voor de pakjes?' vroegen ze elke avond opnieuw. En elke avond antwoordden hun ouders: 'Nog niet. Jullie moeten wachten op de eerste sneeuw. Heel lang kan dat niet meer duren.'

Het duurde wél lang, vonden de kinderen. Veel te lang. Maar op een vrijdagochtend werden ze wakker en zagen dat de akkers rond de boerderij wit waren. 'Hoera!' riepen ze. 'Nu mogen we morgen het eerste pakje van zolder halen!'

Op de zolder van de boerderij lagen zeven pakjes, die – als het licht van de lamp in de kamer erop scheen – nog mooier glommen dan het water van het meer bij vollemaan. Het eerste pakje was zo roze als appelbloesem. Het tweede was zo geel als koolzaad. Het derde pakje was zo groen als gras in de lente. Het vierde was zo blauw als het meer in de zomer. Het vijfde was zo wit als verse melk. Het zesde was zo rood als rijpe vossenbessen. En het zevende was zo bruin als een tamme kastanje.

In ieder pakje zat een doos, in iedere doos zat een voorwerp en bij ieder voorwerp hoorde een verhaal. Zodra de eerste sneeuw was gevallen werden de pakjes van zolder gehaald. Elke zaterdagavond één, zeven weken lang, ieder jaar opnieuw.

DE TOVERSPIEGEL

Er was eens een trol die er plezier in had om iedereen die hij tegenkwam een spiegel voor te houden. In gewone spiegels zie je jezelf zoals je werkelijk bent en de wereld zoals die werkelijk is. Maar de spiegel van de trol was een toverspiegel. Wie erin keek kreeg een heel andere wereld voorgespiegeld. Een wereld die veel slechter en lelijker was dan de echte.

Kinderen die op de kerstmarkt lucifers verkochten om niet van honger om te komen veranderden in gelukszoekers die alleen maar naar Zweden waren gekomen om rijk te worden. Vriendelijke kerstballenverkopers werden gierige zakenlui die arme mensen dingen probeerden te verkopen die ze eigenlijk niet nodig hadden. Magere honden die door hun baasje de straat op geschopt waren werden gevaarlijke wolven die de stad onveilig maakten. En verliefde stelletjes die arm in arm het plein overstaken werden hebberige jongelui die enkel en alleen op elkaars geld uit waren.

De trol was erg in zijn nopjes met de toverspiegel.

*'Niets is wat het lijkt en niets lijkt wat het is.
Wie mooi denkt te zijn heeft het jammerlijk mis.
Je denkt dat je weet wat je ziet als je kijkt,
maar niets lijkt wat het is en niets is wat het lijkt.'*

Toen de trol met zijn spiegel driemaal de aarde rond was geweest besloot hij dat het tijd werd om ook alle engelen in de hemel eens te laten zien hoe slecht ze het met zichzelf en elkaar getroffen hadden daarboven. Hij klom naar de top van de hoogste berg die hij kon vinden, nam een aanloop en sprong. Trollen kunnen vliegen, maar hun vliegkunst stelt weinig voor in vergelijking met die van engelen. Wild heen en weer bewegend met zijn achterpoten en met de toverspiegel in zijn klauwen geklemd duikelde de trol door de lucht. Dan weer omhoog, dan weer omlaag. Dan weer naar links, dan weer naar rechts. Toen gaf een hevige windvlaag de trol zo'n enorme zwieper dat hij de spiegel van schrik losliet. De toverspiegel viel, raakte de rotsige top van de berg en brak in honderdduizend stukken. Sommige stukken daalden op aarde neer als glimmende scherven. Als kinderen ze vonden begonnen ze elkaar meteen uit te schelden voor vuurtoren, flapoor of sproetenkop. Andere stukken verpulverden. Als er wat van dat toverspiegelstof op een vensterruit terecht kwam, zagen de mensen die door die ruit keken de wereld opeens heel anders dan daarvoor. Wie een spiegelstofje inademde of in een oog kreeg verkilde en zag alleen nog maar de slechte kanten van alles en iedereen. Op de plaats waar zijn of haar hart had gezeten zat nu een klomp ijs.

De trol was verrukt. Hij had de hemel niet bereikt en de spiegel laten vallen, maar wat pakte dat goed uit! Hij kronkelde zichzelf in honderd bochten van plezier en brulde:

*'Niets is wat het lijkt en niets lijkt wat het is.
Wie mooi denkt te zijn heeft het jammerlijk mis.
Je denkt dat je weet wat je ziet als je kijkt,
maar niets lijkt wat het is en niets is wat het lijkt.'*

